

Arrest

nr. 232 239 van 4 februari 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VAN DER STRAETEN
Justitieplein 5/1
9200 DENDERMONDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 31 januari 2020 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 24 januari 2020 (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VANHECKE, die *loco* advocaat K. VAN DER STRAETEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker is geboren in Genk en heeft de Marokkaanse nationaliteit.

1.2. Op 11 december 2013 werd verzoeker afgevoerd uit het vreemdelingenregister.

1.3. Op 24 januari 2014 werd verzoeker in Nederland aangehouden. Hij verbleef er in de gevangenis tot 7 juni 2018.

1.4. Op 11 september 2018 vroeg verzoeker om terug in zijn vorige administratieve toestand te worden geplaatst. Dit werd hem geweigerd op 4 oktober 2018.

1.5. Op 20 oktober 2018 werd ten aanzien van verzoeker een administratief verslag opgesteld, naar aanleiding van een verkeerscontrole.

1.6. Op 21 oktober 2018 werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. Het beroep dat verzoeker tegen deze beslissing indiende, werd ingewilligd en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ging bij arrest nr. 219 326 van 2 april 2019 over tot de vernietiging ervan.

1.7. Op 24 januari 2020 neemt de gemachtigde in hoofde van verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van Borgloon op 24/01/2020 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: X

voornaam: Mohamed

geboortedatum: 22.06.1979

geboorteplaats: Genk

nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, alias:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft het tijdens zijn verblijf in België niet nagelaten om inbreuken te plegen op de openbare orde en werd veroordeeld door de correctionele rechtbank.

☐ *Op 21.10.1998 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 maand met uitstel van 5 jaren wegens afpersing (meermaals) en poging tot afpersing.*

☐ *Op 30.01.2001 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel van 3 jaren voor 1/2 wegens vernieling of onbruikbaarmaking, met het oogmerk om te schaden, van rijtuigen, wagons en motorvoertuigen*

□ Op 8.06.2001 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een gevangenisstraf van 5 maanden met uitstel van 3 jaren voor 3 maanden wegens mondelinge of schriftelijke bedreigingen, onder bevel of voorwaarde, met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf, Smaad tegen een ministerieel ambtenaar, een agent die drager is van het openbaar gezag of van de openbare macht of tegen enig ander persoon met een openbare hoedanigheid bekleed, in de uitoefening of ter gelegenheid van de uitoefening van hun bediening (2)

Weerspannigheid - Het toebrengen van slagen aan een ministerieel ambtenaar, een agent die drager is van het openbaar gezag of van de openbare macht of tegen enig ander persoon met een openbare hoedanigheid bekleed, in de uitoefening of ter gelegenheid van de uitoefening

□ Op 8.06.2001 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel van 3 jaren voor 3 maanden wegens valsheid in geschriften door een particulier en gebruikmaking van deze valsheid, valsheid in geschriften gebruikmaking en verdovende middelen: bezit : aanschaffing/aankoop

□ Op 12.10.2001 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 maanden met uitstel van 1 jaar voor 1 maand wegens valsheid in geschriften door een particulier valsheid in geschriften gebruikmaking en oplichting

□ Op 11.12.2002 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 jaren met probatie-uitstel van 3 jaren voor 18 maanden wegens opzettelijke slagen en verwondingen, opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, Geen verplichte aansprakelijkheidsverzekering inzake motorrijtuigen, vluchtmisdrijf, Mondelinge of schriftelijke bedreigingen, onder bevel of voorwaarde, met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf, Smaad tegen een ministerieel ambtenaar, een agent die drager is van het openbaar gezag of van de openbare macht of tegen enig ander persoon met een openbare hoedanigheid bekleed, in de uitoefening of ter gelegenheid van de uitoefening van hun bediening, weerspannigheid, het besturen van een motorvoertuig zonder houder te zijn van een rijbewijs, voorlopig rijbewijs, scholingsbewijs, weerspannigheid met wapen, bedreiging door gebaren of zinnebeelden met een aanslag op personen of eigendommen strafbaar met een criminele straf, verdovende middelen bezit, vernieling of beschadiging van roerende eigendommen met behulp van geweld of bedreiging, in een bewoond huis of in de aanhorigheden, met een van de omstandigheden van art. 471 SWB (2), Opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg een ongeneeslijke lijkende ziekte, een blijvende arbeidsongeschiktheid, het volledig verlies van het gebruik van een orgaan of een zware verminking, Vernieling of onbruikbaarmaking, met het oogmerk om te schaden, van rijtuigen, wagons en motorvoertuigen, Vernieling van afsluiting, verplaatsing of verwijdering van grenspalen en hoekbomen Verboden wapen(s) : vervaardiging, herstelling : handel (invoer, uitvoer, verkoop, overdracht,...) : het dragen, Diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, met behulp van een voertuig of enig ander al dan niet met motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren, met wapens of erop gelijkende voorwerpen / de schuldige doet geloven dat hij gewapend is,

Diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, met behulp van een voertuig of enig ander al dan niet met motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren, Poging tot diefstal met geweld of bedreiging

□ Op 11.12.2002 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 maanden wegens poging tot oplichting

□ Op 15.07.2003 werd betrokkene door de Correctionele van Hasselt veroordeeld tot een gevangenisstraf van 11 maanden wegens afpersing

□ Op 11.08.2004 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Hasselt veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel 3 jaren behalve voorlopige hechtenis wegens valsheid in geschriften door een particulier en gebruikmaking van deze valsheid als medeplichtige, valsheid in geschriften gebruikmaking als medeplichtige, technische eisen waarvan elk voertuig voor vervoer te land, de onderdelen ervan, evenals het veiligheidstoebehoren, moeten voldoen als medeplichtige Heling van voorwerpen verkregen door middel van een misdaad of wanbedrijf als medeplichtige

□ Op 18.04.2005 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden wegens heling van voorwerpen verkregen d.m.v. een misdaad of wanbedrijf

□ Op 17.10.2007 werd betrokkene door het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden wegens Valsheid in geschriften (meermaals) Valsheid in geschriften : gebruikmaking (meermaals), het gebruik maken van een nagemaakte zegel, stempel of merk van om het even welke nationale overheid, van een private bank-, nijverheids- of handelsinrichting, of van een particulier (meermaals) diefstal met geweld of bedreiging, met behulp van een voertuig of enig ander al dan niet met motor aangedreven tuig om de diefstal te

vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren, met wapens of erop gelijkende voorwerpen / de schuldige doet geloven dat hij gewapend is, Diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen

☐ Op 28.06.2013 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een werkstraf van 200 werkuren (vervangende gevangenisstraf van zeven maanden) wegens verdovende middelen: handel:bezit.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene ook in Nederland in de gevangenis heeft gezeten van 24.01.2018 [sic] tot 7.06.2018 en meerdere overtredingen heeft begaan en ook veroordelingen opliep, namelijk:

- ☐ Moord of opzettelijke doodslag (meermalen gepleegd)
- ☐ verkrachting
- ☐ Illegale binnenkomst of illegaal verblijf
- ☐ Ongeoorloofd bezit of gebruik van wapens, vuurwapens, met inbegrip van delen en onderdelen, munitie en explosieven
- ☐ Bedreigingen
- ☐ Vormen van diefstal met verzwarende omstandigheden
- ☐ Belediging, laster, eerroof, minachting

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene drie zussen heeft die in België verblijven, waaronder x, die de Belgische nationaliteit heeft. Het feit dat betrokkene familieleden heeft die legaal in België verblijven, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Daarnaast uit de aard, de ernst, de veelheid aan feiten en het recidivisme blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 49830 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Het feit dat betrokkene Belgische familieleden heeft zou hebben kan niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM.

Het feit dat betrokkene in België geboren is en over verblijfsrecht beschikte, geeft hem ook niet automatisch recht op verblijf.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken
- artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene werd in België geboren op 22.06.1979 en heeft tot 11.12.2013 over legaal verblijf beschikt. Op 11.12.2013 werd betrokkene van ambtswegen afgevoerd. Op 11.09.2018 deed betrokkene een aanvraag tot herinschrijving, dewelke geweigerd werd op 4.10.2018. Betrokkenes verzoek tot schorsing en nietigverklaring van deze beslissing werd door de RVV verworpen op 2.04.2019.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft het tijdens zijn verblijf in België niet nagelaten om inbreuken te plegen op de openbare orde en werd veroordeeld door de correctionele rechtbank.

- ☐ Op 21.10.1998 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 maand met uitstel van 5 jaren wegens afpersing (meermaals) en poging tot afpersing.

□ Op 30.01.2001 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel van 3 jaren voor 1/2 wegens Vernieling of onbruikbaarmaking, met het oogmerk om te schaden, van rijtuigen, wagons en motorvoertuigen

□ Op 8.06.2001 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een gevangenisstraf van 5 maanden met uitstel van 3 jaren voor 3 maanden wegens Mondelinge of schriftelijke bedreigingen, onder bevel of voorwaarde, met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf, Smaad tegen een ministerieel ambtenaar, een agent die drager is van het openbaar gezag of van de openbare macht of tegen enig ander persoon met een openbare hoedanigheid bekleed, in de uitoefening of ter gelegenheid van de uitoefening van hun bediening (2)

Weerspannigheid - Het toebrengen van slagen aan een ministerieel ambtenaar, een agent die drager is van het openbaar gezag of van de openbare macht of tegen enig ander persoon met een openbare hoedanigheid bekleed, in de uitoefening of ter gelegenheid van de uitoefening

□ Op 8.06.2001 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel van 3 jaren voor 3 maanden wegens valsheid in geschriften door een particulier en gebruikmaking van deze valsheid, valsheid in geschriften gebruikmaking en verdovende middelen: bezit : aanschaffing/aankoop

□ Op 12.10.2001 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 maanden met uitstel van 1 jaar voor 1 maand wegens valsheid in geschriften door een particulier valsheid in geschriften gebruikmaking en oplichting

□ Op 11.12.2002 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 jaren met probatie-uitstel van 3 jaren voor 18 maanden wegens opzettelijke slagen en verwondingen, opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, Geen verplichte aansprakelijkheidsverzekering inzake motorrijtuigen, vluchtmisdrijf, Mondelinge of schriftelijke bedreigingen, onder bevel of voorwaarde, met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf, Smaad tegen een ministerieel ambtenaar, een agent die drager is van het openbaar gezag of van de openbare macht of tegen enig ander persoon met een openbare hoedanigheid bekleed, in de uitoefening of ter gelegenheid van de uitoefening van hun bediening, weerspannigheid, het besturen van een motorvoertuig zonder houder te zijn van een rijbewijs, voorlopig rijbewijs, scholingsbewijs, weerspannigheid met wapen, bedreiging door gebaren of zinnebeelden met een aanslag op personen of eigendommen strafbaar met een criminele straf, verdovende middelen bezit, Vernieling of beschadiging van roerende eigendommen met behulp van geweld of bedreiging, in een bewoond huis of in de aanhorigheden, met een van de omstandigheden van art. 471 SWB (2), Opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg een ongeneeslijke lijkende ziekte, een blijvende arbeidsongeschiktheid, het volledig verlies van het gebruik van een orgaan of een zware verminking, Vernieling of onbruikbaarmaking, met het oogmerk om te schaden, van rijtuigen, wagons en motorvoertuigen, Vernieling van afsluiting, verplaatsing of verwijdering van grenspalen en hoekbomen Verboden wapen(s) : vervaardiging, herstelling : handel (invoer, uitvoer, verkoop, overdracht,...) : het dragen, Diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, met behulp van een voertuig of enig ander al dan niet met motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren, met wapens of erop gelijkende voorwerpen / de schuldige doet geloven dat hij gewapend is, Diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, met behulp van een voertuig of enig ander al dan niet met motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren, Poging tot diefstal met geweld of bedreiging

□ Op 11.12.2002 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 maanden wegens poging tot oplichting

□ Op 15.07.2003 werd betrokkene door de Correctionele van Hasselt veroordeeld tot een gevangenisstraf van 11 maanden wegens afpersing

□ Op 11.08.2004 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Hasselt veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel 3 jaren behalve voorlopige hechtenis wegens valsheid in geschriften door een particulier en gebruikmaking van deze valsheid als medeplichtige, valsheid in geschriften gebruikmaking als medeplichtige, technische eisen waarvan elk voertuig voor vervoer te land, de onderdelen ervan, evenals het veiligheidstoebehoren, moeten voldoen als medeplichtige Heling van voorwerpen verkregen door middel van een misdaad of wanbedrijf als medeplichtige

□ Op 18.04.2005 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden wegens Heling van voorwerpen verkregen d.m.v. een misdaad of wanbedrijf

□ Op 17.10.2007 werd betrokkene door het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden wegens Valsheid in geschriften (meermaals) Valsheid in geschriften : gebruikmaking (meermaals), Het gebruik maken van een nagemaakte zegel, stempel

of merk van om het even welke nationale overheid, van een private bank-, nijverheids- of handelsinrichting, of van een particulier (meermaals) Diefstal met geweld of bedreiging, met behulp van een voertuig of enig ander al dan niet met motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren, met wapens of erop gelijkende voorwerpen / de schuldige doet geloven dat hij gewapend is, Diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen

☐ Op 28.06.2013 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een werkstraf van 200 werkuren (vervangende gevangenisstraf van zeven maanden) wegens verdovende middelen: handel:bezit.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene ook in Nederland in de gevangenis heeft gezeten van 24.01.2018 tot 7.06.2018 en meerdere overtredingen heeft begaan en ook veroordelingen opliep, namelijk:

- ☐ Moord of opzettelijke doodslag (meermalen gepleegd)
- ☐ verkrachting
- ☐ Illegale binnenkomst of illegaal verblijf
- ☐ Ongeoorloofd bezit of gebruik van wapens, vuurwapens, met inbegrip van delen en onderdelen, munitie en explosieven
- ☐ Bedreigingen
- ☐ Vormen van diefstal met verzwarende omstandigheden
- ☐ Belediging, laster, eerroof, minachting

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene werd in België geboren op 22.06.1979 en heeft tot 11.12.2013 over legaal verblijf beschikt. Op 11.12.2013 werd betrokkene van ambtswegen afgevoerd. Op 11.09.2018 deed betrokkene een aanvraag tot herinschrijving, dewelke geweigerd werd op 4.10.2018. Betrokkenes verzoek tot schorsing en nietigverklaring van deze beslissing werd door de RVV verworpen op 2.04.2019.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft het tijdens zijn verblijf in België niet nagelaten om inbreuken te plegen op de openbare orde en werd veroordeeld door de correctionele rechtbank.

☐ Op 21.10.1998 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 maand met uitstel van 5 jaren wegens afpersing (meermaals) en poging tot afpersing.

☐ Op 30.01.2001 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel van 3 jaren voor 1/2 wegens Vernieling of onbruikbaarmaking, met het oogmerk om te schaden, van rijtuigen, wagons en motorvoertuigen

☐ Op 8.06.2001 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een gevangenisstraf van 5 maanden met uitstel van 3 jaren voor 3 maanden wegens Mondelinge of schriftelijke bedreigingen, onder bevel of voorwaarde, met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf, Smaad tegen een ministerieel ambtenaar, een agent die drager is van het openbaar gezag of van de openbare macht of tegen enig ander persoon met een openbare hoedanigheid bekleed, in de uitoefening of ter gelegenheid van de uitoefening van hun bediening (2)

Weerspannigheid - Het toebrengen van slagen aan een ministerieel ambtenaar, een agent die drager is van het openbaar gezag of van de openbare macht of tegen enig ander persoon met een openbare hoedanigheid bekleed, in de uitoefening of ter gelegenheid van de uitoefening

□ Op 8.06.2001 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel van 3 jaren voor 3 maanden wegens valsheid in geschriften door een particulier en gebruikmaking van deze valsheid, valsheid in geschriften gebruikmaking en verdovende middelen: bezit : aanschaffing/aankoop

□ Op 12.10.2001 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 maanden met uitstel van 1 jaar voor 1 maand wegens valsheid in geschriften door een particulier valsheid in geschriften gebruikmaking en oplichting

□ Op 11.12.2002 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 jaren met probatie-uitstel van 3 jaren voor 18 maanden wegens opzettelijke slagen en verwondingen, opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, Geen verplichte aansprakelijkheidsverzekering inzake motorrijtuigen, vluchtmisdrijf, Mondelinge of schriftelijke bedreigingen, onder bevel of voorwaarde, met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf, Smaad tegen een ministerieel ambtenaar, een agent die drager is van het openbaar gezag of van de openbare macht of tegen enig ander persoon met een openbare hoedanigheid bekleed, in de uitoefening of ter gelegenheid van de uitoefening van hun bediening, weerspannigheid, het besturen van een motorvoertuig zonder houder te zijn van een rijbewijs, voorlopig rijbewijs, scholingsbewijs, weerspannigheid met wapen, bedreiging door gebaren of zinnebeelden met een aanslag op personen of eigendommen strafbaar met een criminele straf, verdovende middelen bezit, Vernieling of beschadiging van roerende eigendommen met behulp van geweld of bedreiging, in een bewoond huis of in de aanhorigheden, met een van de omstandigheden van art. 471 SWB (2), Opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg een ongeneeslijke lijkende ziekte, een blijvende arbeidsongeschiktheid, het volledig verlies van het gebruik van een orgaan of een zware verminking, Vernieling of onbruikbaarmaking, met het oogmerk om te schaden, van rijtuigen, wagons en motorvoertuigen, Vernieling van afsluiting, verplaatsing of verwijdering van grenspalen en hoekbomen Verboden wapen(s) : vervaardiging, herstelling : handel (invoer, uitvoer, verkoop, overdracht,...) : het dragen, Diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, met behulp van een voertuig of enig ander al dan niet met motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren, met wapens of erop gelijkende voorwerpen / de schuldige doet geloven dat hij gewapend is, Diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, met behulp van een voertuig of enig ander al dan niet met motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren, Poging tot diefstal met geweld of bedreiging

□ Op 11.12.2002 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 maanden wegens poging tot oplichting

□ Op 15.07.2003 werd betrokkene door de Correctionele van Hasselt veroordeeld tot een gevangenisstraf van 11 maanden wegens afpersing

□ Op 11.08.2004 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Hasselt veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel 3 jaren behalve voorlopige hechtenis wegens valsheid in geschriften door een particulier en gebruikmaking van deze valsheid als medeplichtige, valsheid in geschriften gebruikmaking als medeplichtige, technische eisen waarvan elk voertuig voor vervoer te land, de onderdelen ervan, evenals het veiligheidstoebehoren, moeten voldoen als medeplichtige Heling van voorwerpen verkregen door middel van een misdaad of wanbedrijf als medeplichtige

□ Op 18.04.2005 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden wegens Heling van voorwerpen verkregen d.m.v. een misdaad of wanbedrijf

□ Op 17.10.2007 werd betrokkene door het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden wegens Valsheid in geschriften (meermaals) Valsheid in geschriften : gebruikmaking (meermaals), Het gebruik maken van een nagemaakte zegel, stempel of merk van om het even welke nationale overheid, van een private bank-, nijverheids- of handelsinrichting, of van een particulier (meermaals) Diefstal met geweld of bedreiging, met behulp van een voertuig of enig ander al dan niet met motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren, met wapens of erop gelijkende voorwerpen / de schuldige doet geloven dat hij gewapend is, Diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen

□ Op 28.06.2013 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een werkstraf van 200 werkuren (vervangende gevangenisstraf van zeven maanden) wegens verdovende middelen: handel:bezit.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene ook in Nederland in de gevangenis heeft gezeten van 24.01.2018 tot 7.06.2018 en meerdere overtredingen heeft begaan en ook veroordelingen opliep, namelijk:

- ☐ *Moord of opzettelijke doodslag (meermalen gepleegd)*
- ☐ *verkrachting*
- ☐ *Illegale binnenkomst of illegaal verblijf*
- ☐ *Ongeoorloofd bezit of gebruik van wapens, vuurwapens, met inbegrip van delen en onderdelen, munitie en explosieven*
- ☐ *Bedreigingen*
- ☐ *Vormen van diefstal met verzwarende omstandigheden*
- ☐ *Belediging, laster, eerroof, minachting*

Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.

Betrokkene verklaart dat hij niet ziek is.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

[...]"

2. Ontvankelijkheid

Voorafgaandelijk dient te worden opgemerkt dat, in de mate dat het beroep gericht is tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, onderhavige vordering onontvankelijk moet worden bevonden, aangezien de Raad geen rechtsmacht heeft om hiervan kennis te nemen. Overeenkomstig artikel 71 van de Vreemdelingenwet is de beslissing tot vrijheidsberoving enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank.

De Raad is derhalve niet bevoegd in de mate dat de vordering is gericht tegen de beslissing tot vasthouding en de vordering is in zoverre onontvankelijk.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten moet bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1 De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder 'middel' wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

3.2.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.2.2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan *“van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel iuncto art. 8 EVRM en art. 74/13 Vw., en van art. 1, §1, °11, art. 1, §2, en art. 74/14 Vw”*.

Verzoeker betoogt het volgende:

“De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen stipuleert in artikel 2 en 3 over deze formele motiveringsplicht als volgt:

“ Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

“Afdoende” impliceert volgens rechtspraak van de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen “dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing” (RVV arrest nr. 186 105 van 27 april 2017).

De administratieve overheid dient in het kader van haar materiële motiveringsplicht bij de beoordeling voor het nemen van een beslissing uit te gaan van de juiste feitelijke gegevens, zij dient deze correct te beoordelen en niet in onredelijkheid tot een besluit komen.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Met het recht op een familie- en gezinsleven wordt bedoeld de eerbiediging van het gezinsleven wanneer een vreemdeling een feitelijk gezin vormt met een Belg of vreemdeling met een legaal verblijfsrecht in België.

Artikel 8 van het EVRM waarborgt eenieder dus de eerbiediging van zijn recht op privé-, familie- en gezinsleven. De uitzonderingen hierop dienen beperkend te worden geïnterpreteerd.

De omvang van de positieve verplichtingen die op de Staat rusten, is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggende individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70).

De nood aan deze belangenafweging werd reeds als volgt verwoord (R.v.St. arrest van 31 maart 2017, nr. 184.951):

“Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.”

De nood aan deze belangenafweging wordt hernomen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Het is de taak van de administratieve overheid om vóór het nemen van een beslissing zoals deze die bestreden wordt, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij, bij het beoordelen van het bestaan van en de gevolgen voor de beschermenswaardige relatie in de betekenis van art. 8 EVRM niet het geheel van het dossier in beschouwing heeft genomen en de afzonderlijke elementen niet correct heeft beoordeeld.

In die zin schendt zij niet enkel haar verplichtingen onder art. 8 EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, maar ook de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

De bestreden beslissing stipuleert over het gezinsleven van verzoeker:

“Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene drie zussen heeft die in België verblijven, waaronder L., die de Belgische nationaliteit heeft. Het feit dat betrokkene familieleden heeft die legaal in België verblijven, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Daarnaast uit de aard, de ernst, de veelheid aan feiten en het recidivisme blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 49830 dd 22.04.2010 onder andere dat artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Het feit dat betrokkene Belgische familieleden heeft zou hebben kan niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8 § 1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM.

Het feit dat betrokkene in België geboren is en over verblijfsrecht beschikte, geeft hem ook niet automatisch recht op verblijf.”

Met de samenvatting dat verzoeker geboren is in België, er verblijfsrecht had en hier drie zussen heeft, gaat de verwerende partij op zeer onzorgvuldige wijze voorbij aan alle elementen met betrekking tot het familie- en privéleven van verzoeker.

Verzoeker is niet louter geboren in België, hij had hier niet louter verblijfsrecht. Verzoeker is hier geboren, tijdens het wettig verblijf van zijn ouders, is hier opgegroeid, en heeft hier 34 jaar lang verbleven en verblijfsrecht had gehad, tot aan zijn detentieperiode in Nederland. Tot dan toe heeft hij dus zijn hele leven in België opgebouwd.

Zijn privé- en familieleven, zijn gehele identiteit, zijn volledig in België en in legaal verblijf ontwikkeld.

Verzoeker zou het Belgisch grondgebied moeten verlaten om te verhuizen naar Marokko (van een 'terugkeer' als dusdanig is in casu geen sprake), een land waar hij al meer dan twintig jaar geen paspoort van heeft en waar hij niet meer geweest is sinds zijn prille jeugd, waar hij geen familie kent en geen enkel sociaal netwerk heeft.

Het is voor verzoeker dan ook uitzonderlijk moeilijk, om niet te zeggen onmogelijk, om een leven te kunnen uitbouwen in Marokko.

Dit terwijl er sprake is van een bijzondere emotionele afhankelijkheid tussen verzoeker en zijn zussen.

Verzoeker was immers slechts 14 jaar oud toen zijn moeder overleed en 22 jaar oud toen zijn vader overleed.

Zo stond zijn zes jaar oudere zus Latiffa al van in zijn jeugd mee in voor de opvoeding en ondersteuning van verzoeker.

Verzoeker heeft nooit een andere sociale context gekend dan zijn familie in België.

Hij heeft geen eigen partner of kinderen en is bijgevolg volledig afhankelijk van de emotionele steun van zijn zussen.

Verzoeker heeft in het bijzonder nood aan de nabije steun van zijn familie nu hij een detentieperiode meemaakte van meer dan vier jaar, eerst in Nederland, later onder de strafuitvoeringsmodaliteit van het elektronisch toezicht.

Na zijn detentieperiode in Nederland vormde verzoeker dan ook effectief een gezinscel met zijn zus L., haar man en kinderen, zoals blijkt uit de samenlezing van het attest gezinssamenstelling van mevrouw L. E.-G. (stuk: attest gezinssamenstelling L. E.G.) en de beslissing tot plaatsing van elektronisch toezicht.

Na deze eerste periode in strafonderbreking kon hij met steun van zijn familie in zekere zin zelfstandig wonen te Kortesseem.

Zijn familie is het voornaamste opvangnet dat hij heeft om zijn reclasseringsperiode succesvol te doorlopen. De overgang van een detentieperiode naar productief lidmaatschap van de maatschappij is sowieso niet eenvoudig; een verhuis naar een land dat hij niet kent, afgesneden van de steun van zijn familie, zou de re-integratie van verzoeker ernstig in het gedrang kunnen brengen.

Tot slot is verzoeker in het bijzonder afhankelijk van zijn zussen nu hij invalide is, dit reeds sinds 2013 na arbeidsongeschiktheid sinds 2012 (stuk 11: attest invaliditeit CM).

Hij rekent bijgevolg op de hulp van zijn zussen voor de dagelijkse praktische zaken.

Zijn invaliditeit verhindert hem bovendien om in Marokko een eigen inkomen te verwerven.

Gezien al het bovenstaande is er zeker sprake van een beschermenswaardige familiale relatie.

De aangehaalde persoonlijke omstandigheden betreffen ernstige hinderpalen die beletten dat het privé- of gezinsleven normaal en effectief in het land van herkomst van verzoeker wordt verdergezet.

Met dit familieleven werd geen rekening gehouden door de administratieve overheid, minstens werd een kennelijk incorrecte belangenafweging gemaakt, rekening houdend met de bijzondere afhankelijkheid tussen verzoeker en zijn zussen gelet op het vroege overlijden van zijn ouders en de post-detentiesituatie van verzoeker, en de zeer lange duur van legaal verblijf in België.

Verzoeker betwist niet dat hij een strafverleden met zich meedraagt, hetgeen mee dient genomen te worden in de afweging gemaakt in de bestreden beslissing.

In de bestreden beslissing beperkt de verwerende partij zich echter tot een loutere opsomming van de veroordelingen, zonder rekening te houden met verschillende belangrijke nuances, zonder na te gaan of er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging van de fundamentele belangen van de samenleving.

De laatste veroordeling door een Belgische rechtbank dateert reeds van 2013, inmiddels zeven jaar geleden. Hierbij is het van belang dat de strafrechter van oordeel was dat gelet op de persoonlijkheid van verzoeker, de aard van de feiten en zelfs het strafverleden van verzoeker, de gunst van de werkstraf aan verzoeker kon worden toegestaan. Hieruit blijkt duidelijk dat de rechter destijds van oordeel was dat verzoeker absoluut in de mogelijkheid was te integreren in de maatschappij.

De laatste veroordeling door een Belgische rechtbank dateert van 2007; dit is een uitspraak van het hof van beroep te Antwerpen, de feiten zelf dateren van eerder. In elk geval is deze uitspraak inmiddels dertien jaar geleden – verzoeker was op het moment van de feiten een jonge twintiger.

Het is correct dat verzoeker ook veroordeeld werd in Nederland. Deze veroordeling dateert inmiddels van 2015, vijf jaar geleden.

Verzoeker betwist echter dat hij werd veroordeeld voor de feiten zoals uiteengezet in de bestreden beslissing:

- Moord of opzettelijke doodslag (meermalen gepleegd)
- Verkrachting
- Illegale binnenkomst of illegaal verblijf

- Ongeoorloofd bezit of gebruik van wapens, vuurwapens, met inbegrip van delen en onderdelen, munitie en explosieven
- Bedreigingen
- Vormen van diefstal met verzwarende omstandigheden
- Belediging, laster, eerroof, minachting

De veroordeling waarvoor verzoeker in Nederland in de gevangenis heeft gezeten van 24 januari 2014 tot 7 juni 2018 (en niet, zoals verkeerdelijk vermeld in de bestreden beslissing, sinds 24 januari 2018), betreft een veroordeling voor één poging doodslag, illegaal verblijf en ongeoorloofd wapenbezit.

Hoewel uiteraard laakbaar, dient hierbij ook de context van deze feiten in beschouwing te worden genomen. Het slachtoffer in casu was (kandidaat-)lid van de motorbende Hell's Angels, en deze groepering was verantwoordelijk voor ernstige opzettelijke gewelddaden naar verzoeker toe, kort voor de feiten.

Verzoeker heeft zijn straf voor deze feiten uitgezeten.

Het is zelfs zo dat de Belgische staat bereid was verzoeker over te nemen na verwijdering uit Nederland. Voor het toekennen van de strafonderbreking werd immers als voorwaarde gesteld dat verzoeker niet naar Nederland zou terugkeren. Hiervoor werd door de betrokken Nederlandse instellingen nagegaan of verzoeker kon terugkeren naar België.

Dit blijkt uit het bericht van de heer P.T.H., selectiefunctionaris bij de dienst Justitiële Inrichtingen, aan mevrouw B. N., casemanager uit PI Alphen aan den Rijn, d.d. 24/05/2018 (stuk 8):

"Ik heb zojuist ged G. aan de lijn gehad. Op zich geen onprettig gesprek.

Ik heb hem duidelijk gemaakt wat ik feitelijk ook al in mijn beslissing heb gezet dat voor mij onduidelijk is of DT&V bereid is de zaak vroegtijdig op te pakken voor uitzetting naar België en of betrokkene welkom is in België.

Als het antwoord op beide vragen positief is zal ik positief beslissen op een SOB 40a ongeacht wat het OM hier van vindt."

In de daaropvolgende positieve beslissing van de heer T. H. (stuk 6: beslissing strafonderbreking d.d. 30/05/2018), waarin de strafonderbreking wordt toegekend, stelt hij:

"IND heeft terugkoppeling gegeven dat u verwijderbaar bent uit Nederland en u op het bestaande claimakkoord aan België kan worden overgedragen.

Nu er aan u strafonderbreking wordt toegekend zal DT&V de overdracht aan België gaan organiseren."

Verzoeker diende na de strafonderbreking nog een strafrestant te ondergaan onder de modaliteit van het elektronisch toezicht, hetgeen hij ook heeft gedaan.

Naast een algemene afwezigheid van een beoordeling of er sprake is van een werkelijk, actueel, en voldoende ernstig karakter van enige bedreiging voor de openbare orde, werd in de bestreden beslissing zelfs geen melding gemaakt van het feit dat verzoeker ondertussen al jaren invalide is, en dat de feiten waarvoor verzoeker door de Belgische strafrechter werd veroordeeld, allen dateren van voor de vaststelling van de invaliditeit van verzoeker.

Uit het bovenstaande blijkt ontegensprekelijk dat de verwerende partij heeft nagelaten om een nauwkeurig onderzoek te doen.

Zij gaat uit van incorrecte en gebrekkige gegevens, terwijl de werkelijke situatie van verzoeker haar gekend was of had moeten zijn.

Hierdoor wordt op incorrecte en onvoldoende wijze rekening gehouden met het belang van het familie- en privéleven van verzoeker.

Uit al het bovenstaande blijkt dat de administratieve overheid haar verplichtingen met betrekking tot de materiële motivering, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, art. 8 EVRM en art. 74/13 Vw. niet is nagekomen.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2.2.1.2. Vooreerst moet worden vastgesteld dat verzoeker weliswaar de schending aanvoert van de artikelen 1,§1, 11° artikel 1, §2 en artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, doch hierbij geen enkele toelichting verstrekt. Deze middelonderdelen zijn op het eerste gezicht onontvankelijk.

3.2.2.1.3. Verzoeker betoogt dat de verwerende partij, bij het beoordelen van het bestaan van en de gevolgen voor de beschermenswaardige relatie in de betekenis van artikel 8 van het EVRM, niet het geheel van het dossier in beschouwing heeft genomen en de afzonderlijke elementen niet correct heeft beoordeeld en leidt daaruit niet alleen de schending van de voormelde bepaling af, doch ook van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker stelt verder niet te betwisten dat hij een strafverleden met zich meedraagt maar betoogt dat geen rekening werd gehouden met verschillende belangrijke nuances, zonder na te gaan of er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging van de fundamentele belangen van de samenleving.

Wat betreft de vraag of verzoeker door zijn gedrag kan worden geacht de openbare orde te schaden, moet op het eerste gezicht het volgende worden geoordeeld:

Verzoeker wijst erop dat bij zijn laatste Belgische veroordeling verzoeker de gunst van de werkstraf kon worden toegestaan, waaruit blijkt dat de rechter destijds van oordeel was dat verzoeker kon integreren in de maatschappij, en stelt dat de laatste Belgische veroordeling dateert van 2007, voor feiten die hij pleegde toen hij een jonge twintiger was. Verder stelt hij dat zijn Nederlandse veroordeling dateert van vijf jaar geleden en stelt hij dat hij in Nederland in de gevangenis heeft gezeten van 24 januari 2014 tot 7 juni 2018 (en niet, zoals verkeerdelijk vermeld in de bestreden beslissing, sinds 24 januari 2018), voor één poging doodslag, illegaal verblijf en ongeoorloofd wapenbezit, licht hij de context toe en stelt hij dat hij zijn straf voor deze feiten heeft uitgezeten. Het is zelfs zo dat de Belgische staat bereid was verzoeker over te nemen na verwijdering uit Nederland, gaat hij verder. Voor het toekennen van de strafonderbreking werd immers als voorwaarde gesteld dat verzoeker niet naar Nederland zou terugkeren. Hiervoor werd door de betrokken Nederlandse instellingen nagegaan of verzoeker kon terugkeren naar België. Verder werd zelfs geen melding gemaakt van het feit dat hij ondertussen al jaren invalide is, en dat de feiten waarvoor verzoeker door de Belgische strafrechter werd veroordeeld, allen dateren van voor de vaststelling van zijn invaliditeit, zo betoogt verzoeker nog.

In de bestreden beslissing somt de verwerende partij de verschillende veroordelingen op die verzoeker heeft opgelopen in België en in Nederland, om daaruit te besluiten dat *“uit de aard, de ernst, de veelheid aan feiten en het recidivisme blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.”* De opdeling die verzoeker maakt tussen de veroordelingen die hij heeft opgelopen in België enerzijds en in Nederland anderzijds, is niet relevant, en doet geen afbreuk aan de ernst en de veelheid van feiten, en vooral aan het recidivisme. Het gegeven dat hij in het verleden in aanmerking kwam voor een werkstraf en dat dit een teken was dat hij zou kunnen integreren in de maatschappij doet niets af aan zijn veroordeling voor de zwaarwichtige feiten die hij nadien in Nederland pleegde. Hieruit blijkt overigens dat verzoeker niet ernstig kan worden genomen waar hij stelt dat de feiten waarvoor hij in België werd veroordeeld allemaal dateren van voor de vaststelling van zijn invaliditeit en dat hiermee geen rekening werd gehouden. Dat die invaliditeit hem niet verhindert om uitermate ernstige feiten te plegen, blijkt immers uit de meest recente veroordeling in Nederland. De vergoelijking die verzoeker geeft aangaande de omstandigheden waarin hij zich zou hebben bevonden, doet geen afbreuk aan de zwaarwichtigheid van de feiten zelf en de strafrechtelijke veroordeling daarvoor. Verzoeker kan weliswaar worden gevolgd waar hij betoogt dat de laatste veroordeling in Nederland geen betrekking had op alle opgesomde feiten, maar dat is ook niet wat de bestreden beslissing zegt. Er wordt gesteld dat verzoeker ook in Nederland in de gevangenis heeft gezeten van 24 januari 2014 tot 7 juni 2018 en dat hij meerdere overtredingen heeft begaan en veroordelingen opliep. Het betreft dus niet één veroordeling in Nederland, maar 5, zoals blijkt uit de oplijsting van de in Nederland gepleegde feiten vanaf 2003 en de daarvoor opgelopen veroordelingen worden vermeld op het “European Criminal Records Information System –ECRIS” dat zich in het administratief dossier bevindt, oplijsting die ook is terug te vinden in de bestreden beslissing zelf. Verzoeker stelt dat de Belgische staat bereid was om hem over te nemen na zijn verwijdering uit Nederland, doch toont niet aan in welke mate dit gegeven eraan in de weg staat dat zijn gedrag nog steeds kan worden beschouwd als een actuele, werkelijke, voldoende ernstige bedreiging voor het fundamenteel belang van de samenleving.

Op het eerste gezicht maakt verzoeker dus niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat zijn persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving, gelet op de aard, de ernst, de veelheid aan feiten en het recidivisme. Ten overvloede kan er nog op worden gewezen dat uit het administratief dossier blijkt dat nog op 29 december 2018 verzoeker op heterdaad werd betrapt op rijden zonder rijbewijs en positief testte op drugs.

De vaststelling dat verzoekers persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving kon dus wel degelijk worden betrokken bij de beoordeling van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker stelt dat bij de belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM niet met alle elementen rekening werd gehouden. Hij wijst erop dat hij in België geboren en getogen is en hier 34 jaar lang heeft verbleven en verblijfsrecht heeft gehad, tot aan zijn detentieperiode in Nederland. Tot dan toe heeft hij dus zijn hele leven in België opgebouwd. Hij heeft zijn hele privé- en familieleven en zijn gehele

identiteit in België ontwikkeld. In Marokko is hij niet meer geweest sinds zijn prille jeugd, hij heeft er geen familie en geen sociaal netwerk. Het is voor hem dan ook uitzonderlijk moeilijk, onmogelijk zelfs, om er een leven uit te bouwen, zo stelt hij. Verzoeker wijst op een bijzondere emotionele afhankelijkheid tussen hem en zijn zussen; zijn zus L. stond sinds het vroege overlijden van hun ouders al van in zijn jeugd mee in voor zijn opvoeding en ondersteuning. Hij heeft nooit een andere sociale context gekend dan zijn familie in België. Hij heeft geen eigen partner of kinderen en is bijgevolg volledig afhankelijk van de emotionele steun van zijn zussen. Hij heeft in het bijzonder nood aan de nabije steun van zijn familie nu hij een detentieperiode meemaakte van meer dan vier jaar, eerst in Nederland, later onder de strafuitvoeringsmodaliteit van het elektronisch toezicht. Na zijn detentieperiode in Nederland vormde hij effectief een gezinscel met zijn zus L., haar man en kinderen, en nadien kon hij met steun van zijn familie in zekere zin zelfstandig wonen te Kortesseem. Zijn familie is het voornaamste opvangnet dat hij heeft om zijn reclasseringsperiode succesvol te doorlopen. De overgang van een detentieperiode naar productief lidmaatschap van de maatschappij is sowieso niet eenvoudig; een verhuis naar een land dat hij niet kent, afgesneden van de steun van zijn familie, zou zijn re-integratie ernstig in het gedrang kunnen brengen. Bovendien is hij in het bijzonder afhankelijk van zijn zussen nu hij invalide is, dit reeds sinds 2013 na arbeidsongeschiktheid sinds 2012 en hij rekent op hun hulp voor de dagelijkse praktische zaken. Zijn invaliditeit verhindert hem bovendien om in Marokko een eigen inkomen te verwerven. Gezien al het bovenstaande is er zeker sprake van een beschermenswaardige familiale relatie, waarmee geen rekening werd gehouden in de bestreden beslissing, minstens werd een kennelijk incorrecte belangenafweging gemaakt, zo concludeert verzoeker.

In de mate dat verzoeker zich beroept op zijn privéleven in België, moet worden gewezen op het volgende:

Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan. Het wordt in casu niet betwist dat verzoeker in België geboren is en dat hij hier het overgrote deel van zijn leven op legale wijze heeft doorgebracht. Echter moet er op worden gewezen dat verzoeker reeds op 11 december 2013 werd afgevoerd uit het vreemdelingenregister. Uit de stukken van het dossier – en meer bepaald van het aanvraagformulier herinschrijving – blijkt dat verzoeker werd afgevoerd in december 2018 omdat op 17 juni 2013 door de wijkagent werd vastgesteld dat verzoeker zijn woonst had verlaten en in Maastricht zou verblijven. Verzoeker kan dat niet wijten aan zijn gevangenisstraf in Nederland: hij werd immers pas aangehouden op 24 januari 2014, en dus meer dan een half jaar nadat hij reeds naar Nederland zou zijn vertrokken. Verzoeker keerde na zijn gevangenisstraf in Nederland terug naar België, verbleef even in het gezin van zijn zus en ging vervolgens alleen wonen. De Raad kan alleen maar vaststellen dat hij – buiten de verwijzing naar zijn familie – zijn sociale belangen op geen enkele manier duidt of concretiseert en aldus geen zicht biedt op de reële bindingen die hij hier verder in België heeft. Gelet op de voorgaande vaststellingen is de verwijzing naar de normale binding die ontstaat met België enkel door het langdurige verblijf hier te lande, op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen, temeer nu hiervoor al is gebleken dat verzoeker sedert 2003 en doorheen de jaren ook een aantal veroordelingen opliep voor zware feiten die hij in Nederland pleegde, hetgeen vanzelfsprekend zijn aanwezigheid in Nederland veronderstelt.

Verzoeker betoogt dat hij nooit een andere sociale context heeft gekend dan die van zijn familie. Nu de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94), kan de relatie tussen meerderjarige broers en zussen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34; EHRM 3 juli 2001, nr. 47390/99, Javeed v. Nederland). Bijkomende elementen die in overweging kunnen worden genomen, betreffen onder meer een financiële of materiële afhankelijkheid, een lichamelijke, psychische of medische afhankelijkheid, waarbij tevens de mate van reële afhankelijkheid moet worden nagegaan. Het loutere gegeven dat zijn zus hem mee heeft opgevoed en verzoeker, na zijn gevangenisstraf in Nederland, voor een tijd werd opgevangen in haar gezin, volstaat niet om aannemelijk te maken dat hij dermate afhankelijk is van haar dat zijn relatie met dat gezin beschermenswaardig moet worden geacht in het licht van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker betwist niet dat hij inmiddels alleen woont, op een afstand van ongeveer 40 kilometer, en beweert, doch toont niet aan dat zijn zus hem helpt met de dagelijkse praktische zaken. Het niet-betwiste feit dat hij invalide is, volstaat op zich evenmin om enige bijkomende afhankelijkheid aannemelijk te maken. Hiervoor werd er al op gewezen dat al op 17 juni 2013 werd vastgesteld dat verzoeker zijn woonst had verlaten en in Maastricht zou verblijven. Nochtans blijkt uit de stukken die hij neerlegde dat zijn invaliditeit reeds daarvoor werd erkend, hetgeen hem dan toch niet heeft verhindert

om België te verlaten. Zijn stelling dat hij door zijn invaliditeit niet in staat is om te werken, toont niet aan dat hij financieel afhankelijk is van zijn familieleden.

In zoverre de familiebanden van de verzoeker niet kunnen gelijkgesteld worden met een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, kunnen voor een vreemdeling die lange tijd gevestigd was in het Rijk deze familie- en gezinsbanden echter wel onderdeel uitmaken van het privéleven (zie EHRM 2 juni 2005, nr. 77785/01, Znamenskaya v. Rusland, par. 27). De Raad stelt vast dat de familiebanden van verzoeker door de verwerende partij als zodanig in aanmerking worden genomen en dat de verwerende partij dienaangaande een belangenafweging maakt waarbij zij stelt: *“Het feit dat betrokkene Belgische familieleden heeft [...], kan niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden [...]”*. De Raad is van oordeel dat uit het geheel van de hiervoor geschetste omstandigheden prima facie geen kennelijk onredelijk of onzorgvuldig handelen kan worden afgeleid bij de belangenafweging in de bestreden beslissing in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Aangezien verzoeker niet aantoont dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet een ruimere bescherming voorziet voor het voorgehouden familieleden, lijkt een schending van deze bepaling evenmin aangetoond.

Het eerste middel is niet ernstig.

3.2.2.2.1. In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van *“de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel iuncto art. 1, §1, °11, art. 1, §2, en art. 74/14 Vw.”*

Hij betoogt het volgende:

“Met betrekking tot de reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan en de reden van de beslissing tot terugleiding naar de grens maakt de verwerende partij in de bestreden beslissing gewag van een risico op onderduiken.

In de bestreden beslissing worden twee elementen aangehaald die op een risico op onderduiken zouden moeten wijzen:

“1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn”

Dit is niet correct. Verzoeker heeft op z'n minst geprobeerd zijn verblijf te regulariseren, hetgeen ook wordt uiteengezet in de bestreden beslissing.

“3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden”

Dit wordt in de bestreden beslissing gevolgd door een eenvoudige opsomming door de veroordelingen in het verleden van verzoeker.

Er wordt nergens aangetoond dat verzoeker effectief niet zou meewerken met de overheden in die zin dat er sprake zou zijn van een gevaar tot onderduiken.

Wat dit risico betreft, dient de administratieve overheid bovendien rekening te houden met alle gekende of te kennen elementen in het concrete geval van verzoeker; loutere verwijzing naar de wet volstaat niet.

De Vreemdelingenwet stipuleert hierover in art. 1, § 2:

“Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval: [...]”

In casu heeft de verwerende partij nagelaten het in de wet bedoeld individueel onderzoek op afdoende wijze te volbrengen.

Zo diende verzoekende partij nadat hij werd overgebracht uit Nederland een deel van zijn straf uit te zitten onder elektronisch toezicht. Ondanks zijn precare verblijfssituatie heeft verzoeker geen enkele poging ondernomen om zich hieraan te onttrekken.

Daarnaast heeft verzoeker een vaste verblijfplaats op Belgisch grondgebied. Hij huurt reeds meer dan een jaar een appartement. Hier is weliswaar een beperkte huurachterstal, maar niet van de voorbije maanden, en hierover bestaat geen geschil met de verhuurder (stuk 12 en 13).

De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing geen enkele analyse gemaakt van de huidige, concrete situatie van verzoeker gedaan.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

3.2.2.2.2. Paragraaf 3 van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat kan worden afgeweken van de standaardtermijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten zoals bepaald in paragraaf 1 indien:

“1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° [...], of;

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

[...]”

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Verzoeker gaat er volledig aan voorbij dat het niet verlenen van een termijn om het grondgebied vrijwillig te verlaten niet alleen is gestoeld op artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet, maar ook op artikel 74/14, §3, 3° van dezelfde wet, met name omdat hij een bedreiging is voor de openbare orde of nationale veiligheid omwille van de in de bestreden beslissing opgesomde veroordelingen. Deze grond volstaat als motief voor het ontbreken van een termijn voor vrijwillig vertrek. Gelet op hetgeen reeds in het eerste middel werd vastgesteld en gezien verzoeker dit motief in de context van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet ongemoeid laat, toont hij niet aan welk belang hij heeft bij het desgevallend ernstig bevinden van zijn kritiek tegen een motief dat in wezen overtuigend is.

Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

3.2.2.3.1. In het derde middel voert verzoeker de schending aan van *“de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel iuncto art. 3 EVRM”*.

“Art. 3 EVRM bepaalt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.”

In de bestreden beslissing staat over een mogelijke ziekte als volgt te lezen:

“Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.

Betrokkene verklaart dat hij niet ziek is.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.”

Verzoeker betwist dit echter. Hij is al jarenlang invalide.

Waar in de bestreden beslissing gesteld wordt dat er geen sprake zou zijn van een medische problematiek, wordt geen rekening gehouden met de invaliditeit van verzoeker.

Hoewel op zich invaliditeit niet per se wil zeggen dat er bij een bevel om het grondgebied te verlaten sprake is van een schending van art. 3 EVRM, is dit gezien de bijzondere omstandigheden van verzoeker wel het geval.

Verzoeker heeft zijn hele leven in België in legaal verblijf opgebouwd. Hij heeft enkel in dit land een netwerk waar hij op kan terugvallen voor alle praktische en emotionele steun.

Hij heeft nooit in Marokko gewoond en is er zelfs niet geboren. In Marokko staat hij er bijgevolg volledig alleen voor.

Zijn invaliditeit is bovendien een ernstige hinderpaal om in Marokko een inkomen te kunnen verwerven of om een nieuw netwerk te proberen uitbouwen, waardoor deze situatie geen tijdelijk maar wel een permanent karakter zou hebben.

In die zin maakt de bestreden beslissing schending uit van art. 3 EVRM.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

3.2.2.3.2. De Raad stelt vast dat verzoeker op 24 januari 2020 werd gehoord, en dat hem uitdrukkelijk werd gevraagd of hij een ziekte heeft die hem belemmert te reizen of terug te keren naar zijn herkomstland, waarop hij zonder meer “Nee” antwoordde. In die optiek kan het de verwerende partij bezwaarlijk ten kwade worden geduid dat zij heeft gemotiveerd zoals dat in de bestreden beslissing te lezen valt.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Wie zich wenst te beroepen op deze bepaling moet er blijk van geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en moet zijn beweringen tistaven met

een begin van bewijs. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin.

In de mate dat verzoeker erop wijst dat hij al jarenlang invalide is en dat hiermee geen rekening werd gehouden, en hij daarmee aan de Raad vraagt om een beoordeling te doen van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM, moet er in eerste instantie op worden gewezen dat hij kan worden bijgetreden waar hij stelt dat invaliditeit op zich niet per se wil zeggen dat een schending van artikel 3 van de het EVRM aan de orde is.

Hoewel bij het verzoekschrift een stuk is gevoegd dat stelt dat op naam van verzoeker een arbeidsongeschiktheid werd geregistreerd, moet – samen met de verwerende partij in de nota – worden vastgesteld dat zelfs in het verzoekschrift niet dieper wordt ingegaan op de aard van de medische situatie waarin verzoeker zich zou bevinden. Ook ter zitting wordt hierover geen duidelijkheid gebracht. In die optiek kan niet zonder meer worden aangenomen dat er, bij een verwijdering naar zijn land van herkomst, een risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Dienaangaande moet er op worden gewezen dat het EHRM in zijn arrest nr. 41738/10 in de zaak Paposhvili t. België van 13 december 2016 over de toepassing van artikel 3 van het EVRM inzake verwijdering van vreemdelingen die lijden aan een ernstige ziekte, heeft geoordeeld dat het gaat om “situaties die de verwijdering inhouden van ernstig zieke vreemdelingen waar ernstige aanwijzingen voorliggen dat hij of zij, ook al ligt geen imminent risico op overlijden voor, een reëel risico loopt in geval van afwezigheid van een gepaste behandeling in de ontvangende staat of het gebrek aan toegang tot een dergelijke behandeling, op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van zijn of haar gezondheidstoestand resulterend in een intens lijden of in een betekenisvolle vermindering van de levensverwachting (eigen vertaling)”. Hieruit blijkt dat het EHRM de lat zeer hoog legt vooraleer het aanvaardt dat een schending van artikel 3 van het EVRM zich kan voordoen voor een zieke vreemdeling. Aangezien verzoeker nalaat zijn situatie verder toe te lichten en het houdt bij algemene beweringen, kan niet worden vastgesteld dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden door de thans bestreden beslissing. Met zijn eenvoudige bewering dat hij er in Marokko alleen voor staat toont hij evenmin een dergelijke schending aan.

Het derde middel is niet ernstig.

3.2.2.4.1. In het vierde middel wordt de schending aangevoerd “van art. 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, de rechten van verdediging”.

Verzoeker betoogt onder meer het volgende:

“[...]”

In casu betwist verzoeker niet dat hij werd gehoord – dit verhoor was echter louter formeel en op geen enkele wijze nuttig of effectief. Een verhoor zonder daadwerkelijk gehoord te worden is zinloos.

De verwerende partij komt haar verplichtingen met betrekking tot het hoorrecht niet na wanneer zij louter op formele wijze een verhoor organiseert maar op materiële wijze geen rekening houdt met de informatie die in dit verhoor door verzoeker verstrekt werd.

Verzoeker moest niet enkel gehoord worden, hij moest dienstig gehoord worden. De informatie die door verzoeker tijdens het verhoor werd verschaft met betrekking tot zijn familie, zijn woonplaats en zijn invaliditeit werd in die mate genegeerd dat er ernstige kanttekeningen kunnen worden geplaatst bij de intentie van de verwerende partij om met de verschaft informatie rekening te houden.

Indien dit wel was gebeurd, had de besluitvorming inzake het afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten een andere afloop kunnen hebben.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

3.2.2.4.2. Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in kennis te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten. Het Europese Hof van Justitie heeft herhaaldelijk opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot

nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. Hieruit volgt dat niet elk verzuim om het recht om te worden gehoord te eerbiedigen stelselmatig leidt tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit. Teneinde een dergelijke onrechtmatigheid te constateren moet worden nagegaan aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval of de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, omdat de betrokkene elementen ter rechtvaardiging van zijn standpunt had kunnen aanvoeren. (HvJ 10 september 2013, M.G. en N.R., C-383/13 en aldaar aangehaalde rechtspraak)

Verzoeker betwist niet dat hij werd gehoord in het kader van de totstandkoming van de bestreden beslissing. In die omstandigheden komt het hem toe om met concrete argumenten aan te tonen dat de manier waarop hij werd gehoord hem niet in de mogelijkheid heeft gesteld om elementen aan te brengen die mogelijk tot een ander besluit zouden hebben kunnen geleid. Zijn vage en algemene betoog dat *“de informatie die door verzoeker tijdens het verhoor werd verschaft met betrekking tot zijn familie, zijn woonplaats en zijn invaliditeit werd in die mate genegeerd dat er ernstige kanttekeningen kunnen worden geplaatst bij de intentie van de verwerende partij om met de verschaftte informatie rekening te houden”*, volstaat op het eerste gezicht niet om de vermeende schending van het hoorrecht te doen aannemen.

Het vierde middel is niet ernstig.

3.2.3. Uit het voorgaande volgt dat niet is voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde die moet zijn vervuld op de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden bevolen. Deze vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier februari tweeduizend twintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. E. COCHEZ,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. COCHEZ

A. WIJNANTS